

Историята на правата на човека, опита на Лигата на нациите, философията и практиката на Организацията на Обединените Нации потвърждават универсалността на правата. Всички държави-членки на Организацията на Обединените Нации, със самия акт на присъединяване към Организацията, се ангажират с принципа на универсалност посочен в Хартата и в Универсалната декларация за Правата на човека. По своята същност, ангажиментът за универсалност е универсален.

Концепцията за правата на човека е част от интелектуалното наследство на човешката цивилизация. Както цивилизациите взаимодействат и се учат една от друга, концепциите за достойнство, право, равенство, права и свободи се развиват във времето. Универсалната декларация на правата на човека се базира на интелектуалните извори на Африка, Северна и Южна Америка, Азия и Европа от преди петдесет години.

Всеобщата декларация за правата на човека впоследствие е била ревизирана и одобрена в международни и регионални договори и в авторитетните политически изявления от страна на правителствата и народите от Африка, Северна и Южна Америка, Азия и Европа. Универсалността на декларацията е непоклатима.

Идеята, че всички човешки същества, в края на XX век, притежават от своето раждане неотменими права не се оспорва. Това, което понякога се дискутира е съдържанието на определени права и необходимостта от промяна. Това е легитимен дебат. Универсалността на основните права на човек е доста съвместима с културното многообразие. Аргументът за културното многообразие не трябва да оспорва основните универсални човешки права, а напротив, може да повлиява на начина и реда за тяхното приложение в контекста на конкретните общества.

Наличието на задължения не отрича универсалността на човешките права. По-скоро, както изрично се признава в член 29 от Универсалната декларация за правата на човека, „Всеки човек има задължения към общността, в която е възможно самостоятелното свободно и цялостно развитие на неговата личност”. В същия член на Универсалната декларация допълнително се уточнява, обаче, че при упражняване на правата и свободите, човек може да подлежи само на такива ограничения, установени със закон, единствено с цел да се осигури необходимото признаване и зачитане на правата и свободите на другите и за удовлетворяване на справедливите изисквания на морала, общественния ред и общото благоденствие в едно демократично общество.